

- naruszenie prawa i brak uzasadnienia, jako że Sąd do spraw Służby Publicznej ocenił, że żądanie zadośćuczynienia zostało wniesione w odpowiednim terminie i że decyzja o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego naruszyła domniemanie niewinności;
- naruszenie prawa wspólnotowego, naruszenie prawa i brak uzasadnienia, jako że Sąd do spraw Służby Publicznej nie zastosował wymogu prawnego, który wymaga „wystarczająco istotnego naruszenia”, i nie wyjaśnił, z jakiego powodu należało w niniejszym przypadku odejść od istniejącego orzecznictwa;
- naruszenie art. 24 regulaminu pracowniczego, naruszenie prawa i brak uzasadnienia, ponieważ Sąd do spraw Służby Publicznej uznał, że organ powołujący był zobowiązany do udzielenia szybkiej pomocy drugiej stronie postępowania bez przeprowadzenia uprzedniego dochodzenia i przed upływem przewidzianego we wspomnianym artykule terminu czterech miesięcy na udzielenie odpowiedzi w sprawie wniosku;
- oczywiste naruszenie prawa i oczywisty błąd w uzasadnieniu, jako że Sąd do spraw Służby Publicznej uznał, po pierwsze, że Komisja jest odpowiedzialna za rzekome przecieki do prasy, a po drugie, że popełniła błąd, wszczynając postępowanie dyscyplinarne;
- naruszenie zasady proporcjonalności i naruszenie prawa, jako że Sąd do spraw Służby Publicznej orzekł o zasądzeniu od Komisji zadośćuczynienia w wysokości 90 000 EUR za krzywdę doznaną przez drugą stronę postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 23 lipca 2010 r. — Groupe Partouche przeciwko Komisji

(Sprawa T-315/10)

(2010/C 274/39)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Groupe Partouche SA (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat J.-J. Sebag)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o niewnoszeniu sprzeciwu;
- obciążenie Komisji wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 3333 z dnia 21 maja 2010 r. uznającej za zgodną z rynkiem wewnętrznym oraz z porozumieniem w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego plan koncentracji, zgodnie z którym Française des Jeux i Groupe Lucien Barrière przejęłyby wspólnie kontrolę nad przedsiębiorstwem Newco, odpowiedzialnym za stworzenie i prowadzenie witryny internetowej dotyczącej pokera we Francji.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi, że Komisja powinna była przekazać przeprowadzenie badania omawianej koncentracji Republice Francuskiej, gdyż transakcja ta mogła wywrzeć znaczący wpływ na sytuację konkurencyjną we Francji na analizowanym rynku.

Skarga wniesiona w dniu 23 lipca 2010 r. — HIM przeciwko Komisji

(Sprawa T-316/10)

(2010/C 274/40)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Health Information Management (HIM) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: P. Zeegers, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- Uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną i zasadną, i, co za tym idzie,

— zasądzenie od Komisji Europejskiej kwoty 11 821,35 EUR powiększonej o obowiązujące w Belgii odsetki ustawowe za zwłokę liczone od dnia 16 czerwca 2010 r.;

— obciążenie Komisji Europejskiej wszystkimi kosztami, których wysokość została tymczasowo ustalona na kwotę 5 000 EUR, wliczając w to koszty postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W drodze niniejszej skargi, opartej na klauzuli arbitrażowej, skarżąca zwraca się w istocie do Sądu o stwierdzenie, że, dla potrzeb obliczenia podlegających pokryciu przez Komisję kosztów ogólnych poniesionych przez skarżącą (w ramach specjalistycznego programu eTen), czyli ogólnych kosztów, które mogą być powiązane ze świadczeniami ze strony osób zatrudnionych przy projekcie, podwykonawcy nie powinni być traktowani jako osoby zatrudnione przez skarżącą ze względu na to, że nie powodują oni powstania po jej stronie żadnych kosztów ogólnych. Koszty podwykonawców nie powinny zatem być wliczane do łącznej kwoty kosztów osób zatrudnionych, przez którą dzielona jest łączna kwota kosztów ogólnych, aby w ten sposób ustalić mianownik, który powinien być użyty do ustalenia określonych procentowo kosztów ogólnych kwalifikujących się do wsparcia.

Na poparcie swej skargi HIM podnosi, że, ze względu na to, iż koszty podwykonawców nie stanowią kwalifikujących się do wsparcia kosztów zatrudnionych, okoliczność zaliczenia, przy obliczaniu wykorzystywanej przy ustalaniu określonych procentowo kosztów ogólnych kwalifikujących się do wsparcia kwoty łącznych kosztów osób zatrudnionych, tych podwykonawców do osób zatrudnionych przez skarżącą powoduje powstanie niespójności.

Fakt zaliczenia podwykonawców do zatrudnionych przez skarżącą powoduje ponadto powstanie szkody po jej stronie ze względu na to, że ta metoda skutkuje zwiększeniem ww. mianownika i, co za tym idzie, proporcjonalnym zmniejszeniem określonych procentowo kwalifikujących się do wsparcia kosztów ogólnych.

Skarga wniesiona w dniu 11 sierpnia 2010 r. — Van Parys przeciwko Komisji

(Sprawa T-324/10)

(2010/C 274/41)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Léon Van Parys NV (Antwerpia, Belgia) (przedstawiciele: P. Vlaemminck i A. Hubert, advocaten)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 6 maja 2010 r. o sygn. akt REC 07/07, w której uznano za zasadne retrospektywne zaksięgowanie należności celnych przywozowych oraz stwierdzono, że w danym stanie faktycznym umorzenie należności celnych jest uzasadnione w odniesieniu do jednego dłużnika, lecz nie jest ono uzasadnione w odniesieniu do innego dłużnika;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W okresie od dnia 22 czerwca 1998 r. do dnia 8 listopada 1999 r. skarżąca spółka oraz jej agent celny mieli przedstawić fałszywe hiszpańskie zaświadczenia AGRIM organom celnym w Antwerpii w celu dokonania przywozu bananów pochodzących z Ekwadoru. W konsekwencji, przywóz ten miał zostać niesłusznie objęty preferencyjną stawką celną.

Strona skarżąca uzyskała rzekomo fałszywe zaświadczenia hiszpańskie, ze względu na które dokonano retrospektywnego zaksięgowania należności celnych przywozowych, od swego portugalskiego pośrednika, z którym, jako swoim przedstawicielem podatkowym, spółka zależna spółki skarżącej współpracowała od wielu lat w celu nabywania hiszpańskich i portugalskich pozwoleń przywozowych.

Belgijskie organa celno-akcyzowe złożyły do Komisji Europejskiej wnioski o retrospektywne zaksięgowanie należności celnych przywozowych lub o umorzenie należności celnych. Gdy chodzi o przywóz dokonany w roku 1999, Komisja wydała decyzję odmowną, która została zaskarżona przez skarżącą za pomocą niniejszej skargi.

Skarżąca podnosi sześć zarzutów na poparcie swej skargi.

Po pierwsze, skarżąca powołuje się na naruszenie art. 239 wspólnotowego kodeksu celnego (zwanego dalej „w.k.c.”), przepisów rozporządzenia (EWG) nr 1442/93 oraz rozporządzenia (EWG) nr 2362/98, a także uznanych praktyk handlowych, opisanych przez Światową Organizację Handlu. Komisja, zdaniem skarżącej, naruszyła te przepisy, które zezwalają na nabywanie pozwoleń przywozowych w ramach sposobu prowadzenia działalności gospodarczej stosowanym przez skarżącą, a także błędnie uznała, że skarżąca dopuściła się niedbalstwa.